

Arrest

nr. 205 805 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78/11
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2017 tot niet ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 41 *quater*) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2018 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot niet ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op de artikelen 9bis, 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/2/1, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De aanvraag voor een machtiging tot verblijf, ingediend op 15.08.2017 op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

+ (...)

Om de volgende redenen onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980

In haar motivatiebrief gedateerd 14.06.2017 haalt betrokkene aan dat zij zich samen met haar kind wil herenigen bij de echtgenoot /vader. Geeft aan pp 27.11.2005 te Nador / Marokko in het huwelijk te zijn getreden. Betrokkene kan geen visum gezinshereniging aanvragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post in Marokko omdat al haar sociale en economische belangen in België gevestigd zijn. Betrokkene haar familie is in België, haar kind gaat hier naar school en ze is financieel afhankelijk van haar echtgenoot. Betrokkene beroept zich op Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) omdat zij niet wenst om maanden gescheiden te worden van haar echtgenoot in afwachting van het verkrijgen van het visum. De binding met de vader en moeder is zeer belangrijk voor jonge kinderen. Een scheiding zou op latere leeftijd voor psychologische problemen kunnen zorgen bij het kind.

Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar echtgenoot (M.R. (...) RR xxx -in het bezit van een tijdelijk verblijfsrecht / A- kaart heden geldig tot 03.10.2018) en zij samen een kind hebben (M.I. (...) geboren op 22.02.2013/ geen verblijfsrecht) wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken.

Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Immers, betrokkene kwam het Schengengebied binnen op basis van een toeristisch C - visum voor een kort bezoek, maar heeft zich op basis van dit soort type visum gevestigd. Dit blijkt duidelijk uit haar verblijfshistoriek. Op 17.05.2007 vroeg betrokkene via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Marokko een visum aan voor een Kort Verblijf in België van 90 dagen (C-visum) in het kader van gezinsbezoek aan haar broer. Op 25.06.2007 werd deze geweigerd aangezien betrokkene onvoldoende garanties tot terugkeer bood in geval afgifte van het beoogde visum voor België. Op 21.01.2009 werd voor betrokkene een 2e aanvraag ingediend voor een Kort Verblijf in België van 90 dagen (C-visum). Op 20.02.2009 gaf de Dienst Vreemdelingen haar akkoord tot afgifte van het visum op voorwaarde van voorlegging van een originele tenlasteneming (bijlage 3 bis). Na voorlegging van dit document werd zij vervolgens in het bezit gesteld van haar visum (visumsticker BNL 9778312) geldig voor 90 dagen en te gebruiken om naar België te reizen binnen de periode 21.04.2009 - 04.08.2009. Na aankomst in België respecteerde betrokkene de duur van haar visum niet en vestigde zich in illegaal verblijf. Het duurde vervolgens bijna 8 jaar (tot op de indiening van de huidige verblijfsaanvraag, op 15.06.2017 aan de DVZ overgemaakt door de Vreemdelingendienst van de Stad Antwerpen) vooraleer betrokkene stappen ondernam tot het bekomen van verblijfsrecht. Betrokkene beoogde een lang verblijf en heeft getracht de immigratiediensten te misleiden door een visum kort verblijf aan te vragen. Hieruit blijkt dat het gezinsleven werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl zij zich vervolgens hierop beroept om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst.

Haar huwelijk werd afgesloten in 2011 (2e huwelijk) en het kind werd geboren in 2013. Op deze belangrijke momenten in haar leven had zij geen enkel verblijfsrecht. Betrokkene was zich bewust van haar illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van een gezinsleven en nestelde zich in illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Betrokkene was tot 2 maal toe in staat een visumaanvraag (Type C) in te dienen via haar bevoegde' diplomatieke post in het buitenland maar heeft nagelaten op reguliere wijze een visumaanvraag gezinshereniging Type D aan te vragen en is bijgevolg vandaag volledig verantwoordelijk voor de gevolgen van deze keuze.

Op 13.04.2017 werd aan betrokkene een bevel het grondgebied afgeleverd (bijlage 13 / termijn 30 dagen / betekening op 06.05.2017) door de Dienst Kort Verblijf nadat zij zich bij het vreemdelingenloket

van Antwerpen had aangeboden met een nieuw Marokkaans paspoort. Betrokkene gaf tot op vandaag geen verder gevolg aan deze beslissing.

Het feit dat betrokkene zich beroept op Art 8 van het EVRM vormt evenmin een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 12bis VW. Er wordt aan betrokkene niet gevraagd zich opnieuw in Marokko te vestigen, maar om tijdelijk terug te keren om aldaar een visum aan te vragen. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM)

Zo stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 feb ruari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1991, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Verder stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).(…) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003' Mokrani/Frankrijk §23EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim /België§43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Wat betreft de noodzakelijke aanwezigheid van de vader bij het kind dient enerzijds te worden opgemerkt dat het betrokkene vrij staat zich te laten vergezellen door haar echtgenoot/de vader in het kader van een tijdelijke terugkeer. In dit geval wordt de eenheid van het gezin behouden. Anderzijds wordt het hoger belang van de kinderen niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene en het zontje contact blijven onderhouden met zijn papa via de moderne communicatiekanalen. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en dienen hier ook een oplossing voor te vinden. Betrokkene brengt geen bewijs aan omtrent het de stelling dat het kind op latere leeftijd psychologische problemen zou ondervinden, de algemene bewering die wordt toegepast op haar persoonlijke situatie wordt geenszins gestaafd.

Hetzelfde geldt voor de bewering dat al haar economische belangen zich in België bevinden. Betrokkene is illegaal en kan / kon geen legale arbeid verrichten. Het feit dat zij financieel afhankelijk is van de echtgenoot vormt geen buitengewone omstandigheid in de zin van Art 12 bis VW. Het feit dat de echtgenoot werkt zal positief zijn op het moment dat betrokkene haar aanvraag via geijkte wijze indient en een beoordeling ten gronde aan de orde van de dag is. Het feit dat betrokkene hier sociale belangen heeft is zoals eerder gesteld een situatie die zij zelf gecreëerd heeft, anderzijds is het ondenkbaar dat betrokkene geen sociale bindingen meer zou hebben in en met Marokko. Betrokkene is 36 jaar oud; uit haar verblijfshistoriek blijkt dat het grootste deel van haar leven zich daar heeft afgespeeld. Het is ondenkbaar dat betrokkene vandaag niet meer zou kunnen terugkeren in het kader van haar visumaanvraag.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Marokko worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Aan betrokkene en haar gezinsleden de keuze of zij samen reizen in het kader van het indienen van de visumaanvraag gezinshereniging, of zij enkel tijdelijk zal reizen met haar zoon. Het lange verblijf op Belgische bodem en de gezinssituatie vormen dus geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene dient de aanvraag in te

dienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst, voor zichzelf en haar kind.

Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene en haar kind naar het land van herkomst belemmeren.

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

1.3. Op 5 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te

De mevrouw: (...)

+ (...)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2)- tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 10/02/2018*

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De aanwezigheid van een echtgenoot / kind op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van *fair play*, van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van machtsoverschrijding.

3.1.1. Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat er slechts sprake kan zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd werd;

Dat de beslissing niet correct genomen werd;

Dat de argumenten gehanteerd door verwerende partij niet beantwoorden aan de realiteit;
Dat men er vanuit gaat dat het kind legaal op het Belgisch grondgebied verblijft, hetgeen niet juist is; Dat het kind mee het Belgische grondgebied zal moeten verlaten;
Dat hiernavolgende motivering derhalve niet afdoende is en onvoldoende draagkrachtig is om de beslissing effectief te verantwoorden;:
Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;
Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;
Dat het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de beslissingen dienen te steunen op een correcte en volledige feitenvinding en met kennis van alle relevante gegevens;
Dat het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen;
Dat in het verleden steeds het hoger belang van het kind benadrukt werd zowel in het beleid van tegenpartij als door de RvV; dat men nu niet zomaar en plots na jaren het geweer van schouder kan veranderen;”

3.1.2. Waar de verzoekende partij in de aanhef van het middel de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierna besproken beginselen, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*het beginsel behoorlijk bestuur*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet zouden schenden. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van de artikelen 9*bis* en 10*ter* van de Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Er wordt toegelicht dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 10*bis* van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk is omdat de verzoekende partij niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert waarom de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen. Ten slotte verduidelijkt de verwerende partij dat niet alle voorwaarden werden nagekeken en dat deze beslissing haar niet belet bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten daar zij geen geldig visum heeft. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat kan gesteld worden dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Ten slotte wordt er op gewezen dat de aanwezigheid van de echtgenoot/kind op het Belgische grondgebied niet automatisch recht geeft op verblijf, dat de verwijdering van de verzoekende partij slechts een tijdelijke verwijdering betreft om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

Ten slotte wijst de Raad erop dat het beginsel van “*fair play*” inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van “*fair play*” is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.

3.1.5. De verzoekende partij diende haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag tot gezinshereniging in op grond van de artikelen 10*bis* en 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De *in casu* relevante bepalingen luiden als volgt:

Artikel 12*bis*, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

Artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit:

*“§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, op basis van de artikelen 9*bis* en 10*bis*, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :*

1° een identiteitsdocument of het bewijs dat hij vrijgesteld is van het overleggen van een dergelijk document;

*2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, bedoeld in artikel 9*bis*, van de wet;*

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

*In afwijking van het eerste lid overlegt de vreemdeling die een aanvraag indient op basis van artikel 10*bis*, § 3, van de wet, de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden ten laatste binnen de vier maanden na de indiening van zijn aanvraag.*

§ 2. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

*§ 3. Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, geeft hem een ontvangsbewijs van de aanvraag af, conform het model in de bijlage 41*bis*, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, zonder echter langer te mogen zijn dan zes maanden. Indien de aanvraag echter wordt ingediend op basis van artikel 10*bis*, § 4 van de wet, wordt de termijn van zes maanden verminderd tot vier maanden.*

*Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 41quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, wordt in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend.
(...)"*

3.1.6. Kernvaststelling van de eerste bestreden beslissing is dat de verzoekende partij geen bijzondere omstandigheden aantoont, zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Blijkens het hierboven vermeld artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit, wordt verwezen naar bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij gaat derhalve na of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de verblijfsmachtiging in het buitenland te rechtvaardigen en of deze aanvaardbaar zijn. *In casu* heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt dat de beslissing niet correct werd genomen, dat de argumenten gehanteerd door de verwerende partij niet beantwoorden aan de realiteit, dat men er vanuit gaat dat het kind legaal op het Belgisch grondgebied verblijft, hetgeen niet juist is, dat het kind mee het Belgische grondgebied zal moeten verlaten, dat de motivering derhalve niet afdoende is en onvoldoende draagkrachtig om de beslissing effectief te verantwoorden.

Het betoog van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de bestreden beslissingen niet dat de verwerende partij ervan uit ging dat het kind legaal op het Belgische grondgebied verblijft, minstens toont de verzoekende partij niet aan uit welk motief of uit welke zinsnede van de motieven van de bestreden beslissingen dit zou blijken of zou kunnen worden afgeleid. Integendeel blijkt uit de bestreden beslissingen dat deze beide genomen werden zowel ten aanzien van de verzoekende partij als ten aanzien van haar minderjarig kind. Bovendien blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij uitdrukkelijk motiveerde dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar echtgenoot, in het bezit van een tijdelijk verblijfsrecht, en zij samen een kind hebben "geen verblijfsrecht". Ten slotte merkt de Raad op dat ook bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden de situatie beoordeeld wordt waarbij de verzoekende partij en haar kind tijdelijk terugkeren naar Marokko om aldaar een visum aan te vragen. Er wordt immers gemotiveerd, betreffende de noodzakelijke aanwezigheid van de vader bij het kind, dat het enerzijds de verzoekende partij vrijstaat zich te laten vergezellen door haar echtgenoot/de vader in het kader van de tijdelijke terugkeer en anderzijds dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij en haar zoontje contact kunnen blijven onderhouden met de papa via de moderne communicatiekanalen. Eveneens wordt erop gewezen dat aan de verzoekende partij en haar gezinsleden de keuze is of zij samen reizen in het kader van het indienen van een visumaanvraag gezinshereniging, of zij enkel tijdelijk zal reizen "met haar zoon".

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet juist zijn of niet afdoende of onvoldoende draagkrachtig om deze beslissingen te verantwoorden.

3.1.8. Voorts betoogt de verzoekende partij dat in het verleden steeds het hoger belang van het kind benadrukt werd door zowel het beleid van de verwerende partij als door de Raad, dat men nu niet zomaar en plots het geweer van schouder kan veranderen.

Gelet op de motieven van de eerste bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij het hoger belang van het kind niet in overweging heeft genomen. Immers blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij hieromtrent stelde dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij en haar zoontje contact kunnen blijven onderhouden met de papa via de moderne communicatiekanalen, dat de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij geen begin van bewijs aanbrengt omtrent de stelling dat het kind op latere leeftijd psychologische problemen zou ondervinden, dat de algemene bewering die wordt toegepast op haar persoonlijke situatie geenszins wordt gestaafd. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont evenmin aan dat met het hoger belang van haar kind geen

rekening werd gehouden, minstens toont zij niet aan met welke omstandigheid die betrekking heeft op het hoger belang van het kind, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

3.1.9. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij geen schending van de door haar aangevoerde beginselen aannemelijk. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

3.1.10. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel, na het citeren van artikel 8 van het EVRM, toe als volgt:

“Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster en haar kind in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;

Dat art. 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om een gezinshereniging toe te staan maar toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dat er dient gekeken te worden naar de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling en anderzijds het belang van de staat;

Dit is de "fair balance-toets";

Dat de staat rekening moet houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing

- de omvang van de banden in de staat

Dat het minderjarige kind regelmatig naar school gaat en verzoekster zelf reeds bijna 9 jaar in België verblijft; dat het kind mee zal moeten gaan om ook een visum aan te vragen, daar het kind nog niet ingeschreven werd in België en het statuut volgt van de moeder;

- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet

Dat de echtgenoot legaal in België verblijft en in het bezit is van een verblijfsvergunning voor 1 jaar; dat dit verblijf enkel zal verlengd worden ingeval van regelmatig werk; Dat de echtgenoot niet mee kan reizen naar Marokko want dan zou hij zijn werk en verblijfsvergunning kunnen verliezen;

- de vraag of dat de vreemdeling wist, op het moment dat zij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van haar precair verblijf.

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van art. 8 EVRM;

Dat er regelmatig personen in dezelfde situatie het verblijf wordt toegekend; dat dit zeker de praktijk is bij gezinsherenigers met Belgen of Unieburgers;

- Tot slot moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag; Dat immers hun belangen van het hoogste belang zijn;

Dat de weigering van verblijf ook de belangen van het minderjarige kind beïnvloedt, waarmee verzoekster een gezin vormt; Dat verzoekster haar kind mee zal moeten naar Marokko, daar het niet ingeschreven werd in België;

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing geen blijk gegeven heeft dat zij een billijke belangenafweging heeft gedaan en aldus niet tegemoet gekomen is aan de plicht die haar toekwam in het licht van art. 8 EVRM; Dat zij ervan uitging dat het kind legaal op het Belgisch grondgebied verblijft; Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat DVZ rekening gehouden heeft met het hoger belang van haar kind;

Dat verzoeker een gezin vormt met haar kind; dat zulks niet wordt ontkend door DVZ en meermaals werd vastgesteld door de wijkagent; Dat verzoekster het samenleven met het kind op voldoende wijze aangetoond heeft;”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

3.2.2.1. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het feit dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar echtgenoot met tijdelijk verblijfsrecht en zij samen een kind hebben zonder verblijfsrecht erop wijst dat de verzoekende partij daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat *in casu* niet in vraag wordt gesteld.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven wordt in de bestreden beslissing aldus niet betwist.

3.2.2.2. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij:

“Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar echtgenoot (M.R. (...) RR xxx -in het bezit van een tijdelijk verblijfsrecht / A- kaart heden geldig tot 03.10.2018) en zij samen een kind hebben (M.I. (...) geboren op 22.02.2013/ geen verblijfsrecht) wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt getrokken. Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Immers, betrokkene kwam het Schengengebied binnen op basis van een toeristisch C - visum voor een kort bezoek, maar heeft zich op basis van dit soort type visum gevestigd. Dit blijkt duidelijk uit haar verblijfshistoriek. Op 17.05.2007 vroeg betrokkene via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Marokko een visum aan voor een Kort Verblijf in België van 90 dagen (C-visum) in het kader van gezinsbezoek aan haar broer. Op 25.06.2007 werd deze geweigerd aangezien betrokkene onvoldoende garanties tot terugkeer bood in geval afgifte van het beoogde visum voor België. Op 21.01.2009 werd voor betrokkene een 2e aanvraag ingediend voor een Kort Verblijf in België van 90 dagen (C-visum). Op 20.02.2009 gaf de Dienst Vreemdelingen haar akkoord tot afgifte van het visum op voorwaarde van voorlegging van een originele tenlasteneming (bijlage 3 bis). Na voorlegging van dit document werd zij vervolgens in het bezit gesteld van haar visum (visumsticker BNL 9778312) geldig voor 90 dagen en te gebruiken om naar België te reizen binnen de periode 21.04.2009 - 04.08.2009. Na aankomst in België respecteerde betrokkene de duur van haar visum niet en vestigde zich in illegaal verblijf. Het duurde vervolgens bijna 8 jaar (tot op de indiening van de huidige verblijfsaanvraag, op 15.06.2017 aan de DVZ overgemaakt door de Vreemdelingendienst van de Stad Antwerpen) vooraleer betrokkene stappen ondernam tot het bekomen van verblijfsrecht. Betrokkene beoogde een lang verblijf en heeft getracht de immigratiediensten te misleiden door een visum kort verblijf aan te vragen. Hieruit blijkt dat het gezinsleven werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl zij zich vervolgens hierop beroept om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst.

Haar huwelijk werd afgesloten in 2011 (2e huwelijk) en het kind werd geboren in 2013. Op deze belangrijke momenten in haar leven had zij geen enkel verblijfsrecht. Betrokkene was zich bewust van haar illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van een gezinsleven en nestelde zich in illegaal verblijf. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Betrokkene was tot 2 maal toe in staat een visumaanvraag (Type C) in te dienen via haar bevoegde diplomatieke post in het buitenland maar heeft nagelaten op reguliere wijze een visumaanvraag gezinshereniging Type D aan te vragen en is bijgevolg vandaag volledig verantwoordelijk voor de gevolgen van deze keuze.

Op 13.04.2017 werd aan betrokkene een bevel het grondgebied afgeleverd (bijlage 13 / termijn 30 dagen / betekening op 06.05.2017) door de Dienst Kort Verblijf nadat zij zich bij het vreemdelingenloket van Antwerpen had aangeboden met een nieuw Marokkaans paspoort. Betrokkene gaf tot op vandaag geen verder gevolg aan deze beslissing.

Het feit dat betrokkene zich beroept op Art 8 van het EVRM vormt evenmin een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 12bis VW. Er wordt aan betrokkene niet gevraagd zich opnieuw in Marokko te vestigen, maar om tijdelijk terug te keren om aldaar een visum aan te vragen. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM)

Zo stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 feb ruari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1991, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157 399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).(…) De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003' Mokrani/Frankrijk §23EHRM 26 maart 1992 Beljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim /België§43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Wat betreft de noodzakelijke aanwezigheid van de vader bij het kind dient enerzijds te worden opgemerkt dat het betrokkene vrij staat zich te laten vergezellen door haar echtgenoot/de vader in het kader van een tijdelijke terugkeer. In dit geval wordt de eenheid van het gezin behouden. Anderzijds wordt het hoger belang van de kinderen niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder, in dit geval kan betrokkene en het zontje contact blijven onderhouden met zijn papa via de moderne communicatiekanalen. Een tijdelijke fysieke afwezigheid van 1 ouder betekent niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en dienen hier ook een oplossing voor te vinden. Betrokkene brengt geen bewijs aan omtrent het de stelling dat het kind op latere leeftijd psychologische problemen zou ondervinden, de algemene bewering die wordt toegepast op haar persoonlijke situatie wordt geenszins gestaafd.

Hetzelfde geldt voor de bewering dat al haar economische belangen zich in België bevinden. Betrokkene is illegaal en kan / kon geen legale arbeid verrichten. Het feit dat zij financieel afhankelijk is van de echtgenoot vormt geen buitengewone omstandigheid in de zin van Art 12 bis VW. Het feit dat de echtgenoot werkt zal positief zijn op het moment dat betrokkene haar aanvraag via geijkte wijze indient en een beoordeling ten gronde aan de orde van de dag is. Het feit dat betrokkene hier sociale belangen heeft is zoals eerder gesteld een situatie die zij zelf gecreëerd heeft, anderzijds is het ondenkbaar dat

betrokkene geen sociale bindingen meer zou hebben in en met Marokko. Betrokkene is 36 jaar oud; uit haar verblijfshistoriek blijkt dat het grootste deel van haar leven zich daar heeft afgespeeld. Het is ondenkbaar dat betrokkene vandaag niet meer zou kunnen terugkeren in het kader van haar visumaanvraag.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Marokko worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Aan betrokkene en haar gezinsleden de keuze of zij samen reizen in het kader van het indienen van de visumaanvraag gezinshereniging, of zij enkel tijdelijk zal reizen met haar zoon. Het lange verblijf op Belgische bodem en de gezinssituatie vormen dus geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene dient de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst, voor zichzelf en haar kind.”

De verzoekende partij is van mening dat door het uitvoeren van de bestreden beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van haar en haar kind in het kader van het eerbied voor haar gezinsleven en de belangen van de Belgische openbare orde, dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen.

De verzoekende partij wijst op een positieve verplichting om het recht op een gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, dat dient gekeken te worden naar de bijzondere omstandigheden van de vreemdeling enerzijds en naar het belang van de staat anderzijds, dat deze “*fair balance*” toets inhoudt dat de verwerende partij rekening moet houden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk verbroken wordt bij uitwijzing, de omvang van de banden met de staat – waarbij zij erop wijst dat het kind regelmatig naar school gaat en zij hier reeds negen jaar verblijft, dat het kind zal moeten meegaan om een visum aan te vragen daar het niet in België is ingeschreven en het statuut van de moeder volgt – met de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet – waarbij de verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot legaal in België verblijft en in het bezit is van een verblijfsvergunning voor één jaar, dat dit verblijf enkel kan verlengd worden ingeval van regelmatig werk, dat de echtgenoot niet kan meereizen naar Marokko want dat hij dan zijn werk en verblijfsvergunning zou kunnen verliezen – en met de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij een gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van haar precaire verblijf, dat als dit het geval is uit vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat de uitwijzing van derdelanders familieleden slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2.3. De Raad wijst erop dat de beoordeling door de verwerende partij in de bestreden beslissing, conform de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM is.

De Raad wijst erop dat het een situatie van eerste toelating betreft en dat dient te worden nagegaan of er een positieve verplichting is voor de staat om de verzoekende partij op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven daar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*” toets waarbij de staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

De Raad wijst erop dat in het kader van een redelijke afweging een aantal elementen in rekening worden genomen, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft

het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij in het kader van de belangenafweging rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij na aankomst in België de duur van haar visum geldig van 21 april 2009 tot 4 augustus 2009 niet respecteerde en zich in illegaal verblijf vestigde, dat het vervolgens acht jaar duurde vooraleer zij stappen ondernam tot het bekomen van een verblijfsrecht, dat de verzoekende partij een lang verblijf beoogde en getracht heeft de immigratiediensten te misleiden door een visum kort verblijf aan te vragen, dat hieruit blijkt dat het gezinsleven werd gesticht tijdens illegaal verblijf, dat haar huwelijk werd afgesloten in 2011 en haar kind werd geboren in 2013, dat op deze belangrijke momenten in haar leven zij geen enkel verblijfsrecht had, dat de verzoekende partij zich bewust was van haar illegale precaire status tijdens het opbouwen van het gezinsleven in België en zich in illegaal verblijf nestelde. Alsook werd rekening gehouden met het feit dat aan de verzoekende partij niet wordt gevraagd zich opnieuw in Marokko te vestigen, maar om tijdelijk terug te keren om aldaar een visum aan te vragen, dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezinsleven, dat de verplichting terug te keren geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, dat het de verzoekende partij vrijstaat zich te laten vergezellen door haar echtgenoot/vader in het kader van een tijdelijke terugkeer alsook dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij en haar zoontje in contact kunnen blijven met de papa via de moderne communicatiekanalen, dat een tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin, dat ook andere gezinnen met gelijkaardige omstandigheden worden geconfronteerd en hiervoor een oplossing dienen te vinden, dat de verzoekende partij geen bewijs aanbrengt omtrent de stelling dat het kind op latere leeftijd psychologische problemen zou ondervinden, dat de algemene bewering die wordt toegepast op haar persoonlijke situatie geenszins wordt gestaafd.

Naast de motieven betreffende het hoger belang van het kind en de mogelijkheid om elders het gezinsleven verder te zetten tijdens de tijdelijke terugkeer, hebben deze motieven grotendeels betrekking op het feit dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2.4. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn in het kader van de belangenafweging.

3.2.2.5. Met haar betoog in haar verzoekschrift toont zij voorts niet aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden voorliggen waardoor er sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM niettegenstaande het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in illegaal verblijf.

De verzoekende partij wijst erop dat haar minderjarig kind hier naar school gaat, doch toont hiermee geen uitzonderlijke omstandigheden betreffende het gezinsleven aan. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat deze omstandigheid een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor er sprake kan zijn van schending van het privéleven en het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat het schoolgaan van een niet schoolplichtig kind – waarbij overigens dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij noch bij haar aanvraag, noch bij onderhavig verzoekschrift bewijzen voorlegt om haar stelling betreffende het schoolgaan van het kind te staven – bezwaarlijk kan beschouwd worden als een uitzonderlijke omstandigheid waardoor er bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending optreedt van het privéleven of het hoger belang van het kind.

Ook door het enkel verwijzen naar haar langdurig verblijf in België, toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke omstandigheid niet aan.

Waar zij wijst op de redenen waarom haar echtgenoot haar niet kan vergezellen naar Marokko, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing afdoende motiveerde waarom ook bij een terugkeer naar Marokko zonder de echtgenoot/de vader er geen schending voorligt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven of het hoger belang van het kind. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij en haar zoontje in contact kunnen blijven met de papa via de moderne communicatiekanalen, dat een tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin, dat ook andere gezinnen met gelijkaardige omstandigheden worden geconfronteerd en hiervoor een oplossing dienen te vinden, dat de verzoekende partij geen bewijs aanbrengt omtrent de stelling dat het kind op latere leeftijd psychologische problemen zou ondervinden, dat de algemene bewering die wordt toegepast op haar persoonlijke situatie geenszins wordt gestaafd. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het betoog betreffende de redenen waarom haar echtgenoot haar niet kan vergezellen naar Marokko is dan ook niet dienstig.

3.2.2.6. De Raad merkt ten slotte nog op dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissingen leiden evenmin tot een definitieve verwijdering. De beslissingen hebben enkel tot gevolg dat de verzoekende partij en haar kind tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, meer bepaald wanneer zij in het bezit zijn van een visum met het oog op gezinshereniging in België.

De eerste bestreden beslissing strekt er slechts toe vast te stellen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch belet de verzoekende partij op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging die zij meent te kunnen laten gelden uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland. De eerste bestreden beslissing verhindert haar aldus geenszins om België opnieuw binnen te komen teneinde hier haar partner teervoegen indien zij aantoonde dat aan alle verblijfsvoorwaarden is voldaan. De eerste bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag.

3.2.2.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat in dezelfde situatie het verblijf regelmatig aan personen wordt toegekend, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering dat in dezelfde situatie het verblijf regelmatig aan personen wordt toegekend. Waar zij stelt dat dit zeker de praktijk is bij gezinsherenigers met Belgen of Unieburgers, kan de Raad enkel vaststellen dat het in dat geval niet om dezelfde situatie gaat daar de verzoekende partij zich niet beroept op een gezinshereniging met een Belg of Unieburger, doch wel op een gezinshereniging met een derdelander met regelmatig verblijf in het Rijk. Voor beide categorieën zijn andere wettelijke bepalingen van toepassing, zodat het geenszins om dezelfde situatie gaat.

3.2.2.8. De verzoekende partij betoogt tot slot dat het hoger belang mee in overweging moet genomen worden wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag, dat de weigering van verblijf ook de belangen van het minderjarig kind beïnvloedt, dat haar kind zal mee moeten naar Marokko, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen blijk heeft gegeven dat zij een billijke afweging heeft gedaan en aldus niet tegemoet kwam aan haar plicht uit artikel 8 van het EVRM, dat zij ervan uitging dat het kind legaal in België verblijft, dat niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en dat zij een gezin vormt met haar kind.

De Raad herhaalt vooreerst dat uit de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat de verwerende partij ervan uitging dat het kind legaal op het Belgische grondgebied verblijft, minstens toont de verzoekende partij niet aan uit welk motief of uit welke zinsnede van de motieven van de bestreden beslissingen dit zou blijken of zou kunnen worden afgeleid. Integendeel blijkt uit de bestreden beslissingen dat deze beide genomen werden zowel ten aanzien van de verzoekende partij als ten aanzien van haar minderjarig kind. Bovendien blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij uitdrukkelijk motiveerde dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar echtgenoot, in het bezit van een tijdelijk verblijfsrecht, en zij samen een kind hebben "*geen verblijfsrecht*". Ten slotte merkt

de Raad op dat ook bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden de situatie beoordeeld wordt waarbij de verzoekende partij en haar kind tijdelijk terugkeren naar Marokko om aldaar een visum aan te vragen. Er wordt immers gemotiveerd, betreffende de noodzakelijke aanwezigheid van de vader bij het kind, dat het enerzijds de verzoekende partij vrijstaat zich te laten vergezellen door haar echtgenoot/de vader in het kader van de tijdelijke terugkeer en anderzijds dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij en haar zoontje contact kunnen blijven onderhouden met de papa via de moderne communicatiekanalen. Eveneens wordt erop gewezen dat aan de verzoekende partij en haar gezinsleden de keuze is of zij samen reizen in het kader van het indienen van een visumaanvraag gezinshereniging, of zij enkel tijdelijk zal reizen *“met haar zoon”*.

Voorts wijst de Raad erop dat het gezinsleven met haar partner en kind niet betwist wordt en dat uit de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind in overweging heeft genomen en hieromtrent een afweging maakte. Immers blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij hieromtrent stelde dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder, dat in dit geval de verzoekende partij en haar zoontje contact kunnen blijven onderhouden met de papa via de moderne communicatiekanalen, dat de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet betekent dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij geen begin van bewijs aanbrengt omtrent de stelling dat het kind op latere leeftijd psychologische problemen zou ondervinden, dat de algemene bewering die wordt toegepast op haar persoonlijke situatie geenszins wordt gestaafd. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont evenmin aan dat met het hoger belang van haar kind geen rekening werd gehouden, minstens toont zij niet aan met welke omstandigheid die betrekking heeft op het hoger belang van het kind, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden of op welke wijze voormelde afweging niet billijk is.

3.2.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De verzoekende partij toont met haar betoog op geen enkele wijze aan dat een tijdelijke terugkeer van de verzoekende partij met haar kind naar haar land van herkomst, strijdig is met het belang van het kind zoals gegarandeerd in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER